

Jorden før frøet

Shraddha planter det, intet andet kan

DAAJI

I anledning af

PUJYA SHRI CHARJI MAHARAJ'S 99.

fødselsdag den 24. juli 2026

Jorden før frøet

Shraddha planter det, intet andet kan

Kære venner,

Forestil jer to personer, der sidder i den samme meditationssal, modtager den samme transmission, hører de samme ord og lukker øjnene på samme tid. Efter meditationen rejser en af dem sig, og noget har ændret sig, stille og uigenkaldeligt, som en kompasnål, der finder nord for første gang. Den anden rejser sig, tjekker tiden og undrer sig over, hvad alle andre føler. Transmissionen, stilheden og ordene er identiske, men der er en forskel. Hvad er det? Hold fast i det spørgsmål, da vi vender tilbage til det.

På samme måde kan man forestille sig en kartoffel og et æg, der koges i en gryde med vand. Kartofflen blødgøres, mens ægget hærder, selvom vandet, varmen og tilberedningstiden er ens. Det vi hver især bærer med os, afgør om vores oplevelse åbner os eller lukker os yderligere. Og det handler ikke om talent eller værdighed, men blot om jord.

Ordet som ikke kan oversættes

I den forrige serie af beskeder gik vi sammen gennem de syv indre forhindringer, der står mellem en søgende og det liv, der venter. Vi så, hvordan begær splitter, inert kvæler, tvivl nedbryder, stolthed omslutter, misundelse lammer, fordomme forseglér vinduerne, og frygt, moderen til dem alle, låser døren indefra. I 'Det ulevede liv' opdagede vi, at troen drejer nøglen til at åbne døren, og det første vi finder på den anden side, er ikke en destination, men kvaliteten af jord. De gamle kaldte det *shraddha*.

Den engelske oversættelse af *shraddha* er 'tro', men den er ikke fuldstændig. Tro beskrives ofte som at tro på det, man ikke kan bevise, mens *shraddha* er noget langt mere levende. Det er tillid, selvtillid, oprigtighed, beslutsomhed, loyalitet og indre overbevisning smeltet sammen til en enkelt flamme. Det er ikke kun sindet, der accepterer en påstand, men hele væsenet, der orienterer sig mod hjertets sandhed, selv før intellektet er færdigt med at overveje beviserne.

De lærde beskriver tro, som at tro på skrifterne og Mesteren, og gennem dette opnå det, der er muligt. Dog gemmer subtiliteten sig i ordet 'troende': det er ikke den passive accept af en idé, men den aktive tilpasning af enhver evne mod en sandhed, der er blevet smagt, ikke blot fortalt.

Vismanden Patanjali, den store kartograf af indre erfaring, placerede *shraddha* først i sin række af fem egenskaber, der fører til den højeste erkendelse, hvoraf disse fem er *shraddha* (tro), *virya* (energi), *smriti* (erindring), *samadhi* (absorption) og *prajna* (visdom). Bemærk

ordene: shraddha nærer energien eller viljen til at udøve; energi opretholder erindring; Erindringen modnes til absorption; og absorberer blomster til visdom. Hele kæden afhænger af det første led. Fjern Shraddha, og resten kollapser som en trappe uden en stueetage.

Den selvsikkerhed, som du ikke forventede

Vi tænker ofte på shraddha som tro på Gud, på Guruen og på vores praksis, og det inkluderer alle disse. Men det vil måske overraske dig at vide, at shraddha begynder tættere på hjemmet, med os selv. Når vi mangler selvtillid, mangler vi tro. Når vi ikke stoler på vores evne til at gå denne vej, er det ligegyldigt, hvor lysende vejen er. Når vi ikke tror, vi har valgt rigtigt, vil ingen mængde af nåde føles overbevisende. Tvivlen vil blive ved med at vende tilbage, ikke fordi oplevelsen er utilstrækkelig, men fordi vi ikke stoler på vores egen modtagelse.

Tænk over, hvad det betyder. Husker du at i 'Bygning af et stærkt fundament', var der kvinden, der havde mediteret i elleve år og stadig spurgte: 'Er det her virkeligt?'. Hendes praksis var upåklagelig, og hendes forvandling var synlig for alle omkring hende, men hun kunne ikke stole på den. Hvorfor? Tvivlen handlede aldrig om

Den engelske oversættelse af Shraddha er 'faith' (tro, tillid), men det dækker ikke helt. 'Faith' er ofte beskrevet som tro, der ikke kan bevises, hvor Shraddha er noget meget mere levende. Det er tillid, selvtillid, oprigtighed, beslutsomhed, loyalitet og indre overbevisning smeltet sammen til en enkelt flamme.

praksissen, men om hende selv. Hun stolede ikke på sin egen evne til at blive forvandlet. Hun var som ægget i det kogende vand, der hærkede omkring den oplevelse, der skulle blødgøre hende. Shraddha ville have afgjort det spørgsmål længe før det opstod, ikke ved at diskutere sin tvivl, men ved at give et grundlag så fast, at tvivlen ikke kunne finde nogen revne at trænge ind.

Dette er den dimension af shraddha, vi har mest brug for at høre: troen på os selv er lige så grundlæggende for spiritualitet som overgivelse til den guddommelige vilje. Og de to er ikke i uoverensstemmelse; De er den samme bevægelse set fra forskellige vinkler. Når du stoler nok på dig selv til at give slip, er det overgivelse. Når du stoler nok på det Guddommelige til at tro, du er værdig til dets opmærksomhed, er det selvtillid. Shraddha holder begge i én hånd.

Hvad vokser i jorden?

Et frø vælger ikke jorden, det falder på, men en søgende gør. Og den jord, som søgeren forbereder, bestemmer alt, hvad der følger. Hvor der ikke er reel selvtillid, vil der ikke være ægte kærlighed og ingen reel overgivelse; Hvor selvtillid er ægte, udfolder en levende sjæls arkitektur sig:

Shraddha er jorden, hvori kærligheden vokser.

Hengivenhed er kærlighed, der har fundet sin retning.

Overgivelse er hengivenhed, der har sluppet sit greb om resultatet.

Sammensmeltning er det, der er tilbage, når selv overgivelse er blevet overgivet.

Lad os udforske den sekvens igen, langsomt:

Shraddha fører til *prem*.

Prem fører til bhakti.

Bhakti fører til *sharanagati*.

Sharanagati fører til *layavastha*.

Hver tilstand vokser naturligt fra den forrige, ligesom en knop bliver til en blomst, og en blomst bliver til en frugt. Selvom du ikke kan tvinge en knop til at bære frugt, kan du forberede jorden og lade solen gøre sit arbejde.

Her er nu sandheden, der vil optage os gennem hele denne nye serie: når layavastha sker, begynder den virkelige rejse. Brug venligst lidt stilletid på den udtalelse. Næsten alle åndelige traditioner og læresætninger peger mod forening som destination. Men de mystikere, der har været der, taler om noget mere: toppen er ikke et mål, det er en døråbning. Det liv, du troede, du søgte, er kun en forberedelse til det liv, der venter på den anden side, og den forberedelse begynder i jordens kvalitet.

Shraddha er jorden, hvori kærligheden vokser.

Hengivenhed er kærlighed, der har fundet sin retning.

Overgivelse er hengivenhed, der har sluppet sit greb om resultatet.

Sammensmeltning er det, der er tilbage, når selv overgivelse er blevet overgivet.

Ikke lunken, ikke blind

Der er en hvisket instruktion, som bærer et stille tordenvejr: tro kan ikke være lunken. Hvis din tro føles lunken, så gennemgå venligst dine mål og handl på dem. Shraddha er ivrig og beslutsom, brændende med den stille intensitet som en lampe, som ingen vind kan slukke, ikke fordi flammen er voldsom, men fordi olien er dyb.

Heller ikke tro er blind. Den er født af et møde, med noget der ændrer din indre verden. Det er dette, der adskiller tro fra ren tro, som kan arves som et familiearvestykke, som ingen undersøger i dybden. Du kan tro, fordi dine forældre tror, eller dit samfund tror, fordi det er nemmere at tro end at stille spørgsmål, men shraddha fungerer ikke sådan, den er direkte. Når du sidder i meditation og føler en tilstedeværelse utvetydigt, som tanken ikke kan frembringe, og hukommelsen ikke kan frembringe, er du begyndt at opbygge shraddha. Dit eget hjerte er blevet beviset.

Derfor er meditation ikke blot en teknik i Heartfulness-praksissen; Det er laboratoriet, hvor Shraddha bliver smedet. Hver meditation, der åbner et vindue til noget virkeligt, tilføjer et lag til jorden under dine fødder. Og med tiden bliver jorden så solid, at når tvivlen banker på, som den altid gør, vil dit hus ikke ryste. Det er ikke fordi, du har besvaret alle spørgsmål; I stedet står du på et grundlag, som spørgsmålene ikke kan nå.

Livet, der beviste det

I dag, hvor vi fejrer at det er nioghalvfems år siden Chariji Maharajs fødsel, er det værd at stoppe op og reflektere over alt, hvad denne

besked beskriver. Han var en mand uddannet i videnskab og erfaren i industrien, med et sind bygget til granskning, som mødte sin Mester og gav en tro, der aldrig var blind, fordi han testede den i sit eget hjertes laboratorium hver eneste dag. Hans tro var aldrig lunken, fordi den opslugte hele hans liv. Hans hjerte var den forberedte mark. Da transmissionen ramte den, fodrede høsten søgende over hele verden, og den fodrer os stadig. Han bad os ikke om at beundre hans tro, han bad os om at udvikle vores egen. Den fineste hyldelse, vi kan give ham, er et klargjort hjerte.

De to personer i meditationshallen

Lad os vende tilbage til de to personer, der mediterede, og besvar det spørgsmål, vi begyndte med. Hvad var anderledes? Jorden. Ét hjerte var forberedt, ikke perfekt eller fuldstændigt, men det bar en vilje, en stille overbevisning om, at noget ægte kunne ske, en tillid til sin egen evne til at modtage. Den vilje var ikke talent eller held, det var shraddha. Ligesom kartofflen i det kogende vand blødte det hjerte op under transmissionens varme og åbnede sig yderligere for det, der blev tilbudt. Og denne kvalitet kan dyrkes af enhver, der vælger at dyrke den.

Det andet hjerte var ikke goldt. Lad os være klare over, at intet hjerte nogensinde er ufrugtbar. Det var simpelthen uforberedt, måske distraheret, vagtsomt eller bar på resterne af en gammel skuffelse, der hviskede: 'Håb ikke for meget.' Er den hvisken bekendt? Det er det sidste ekko af den frygt, vi brugte otte beskeder på at opløse, og modgiften forbliver den samme, ikke en stor gestus, men et lille, uigenkaldeligt skridt. Så mediter igen i morgen med bare en smule

mere åbenhed. Lad hjertet være lidt mindre på vagt. Den brøkdæl vil være nok. Shraddha ankommer ikke fuldt dannet; Den vokser, som jorden bliver dybere, en årstid ad gangen, en meditation ad gangen, en handling af stille tillid ad gangen.

Vi er alle som små børn, der har brug for bekræftelse, og bærer på dyb rodfæstet frygt, der er gået i arv gennem tiderne. Shraddha er den tryghed, sjælen giver sig selv. Det er øjeblikket, hvor barnet holder op med at kigge udad efter tilladelse og opdager, at jorden under dets egne fødder hele tiden har været solid, altid der, ventende på at blive betroet.

Forbered jorden, og du vil opdage, at frøet allerede ved, hvad det vil blive.

Med kærlighed og bønner,

Kamlesh

*I anledning af Pujya Shri Chariji Maharaj's 99.
fødselsdag den 24. juli 2026*

There's **More** Waiting For You
to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

[Heartfulnessapp.org](https://heartfulnessapp.org)

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 Classes.

[Heartfulness.org/global/masterclass](https://heartfulness.org/global/masterclass)

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

[Heartfulness.org/global/retreat](https://heartfulness.org/global/retreat)

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

[Heartspots.heartfulness.org](https://heartspots.heartfulness.org)

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness

purity weaves destiny

